

Η Άποψή μας για την παράσταση “Ιφιγένεια η εν Αυλίδι” του Ευριπίδη στο Θέατρο Άττις-Νέος Χώρος

6 Ιουνίου, 2026

Κατερίνα Δημητρακοπούλου*

Ο σκηνοθέτης Σάββας Στρούμπος και η ομάδα του Σημείο Μηδέν επιχειρούν μία νέα ανάγνωση της τραγωδίας Ιφιγένεια η εν Αυλίδι μετά τις πρώτες τους προσπάθειες στις Αντιγόνη του Σοφοκλή και Πέρσες του Αισχύλου. Η συγκεκριμένη τραγωδία του Ευριπίδη παραστάθηκε μετά τον θάνατό του, ανάμεσα 406 και 403 π.Χ. από τον γιο του Ευριπίδη τον Νεότερο και έλαβε το πρώτο βραβείο.

Τα καράβια των Αχαιών παραμένουν δεμένα στην Αυλίδα καθώς η θεά Άρτεμις δεν αφήνει να φυσήξουν ευνοϊκοί άνεμοι για να ξεκινήσει η εκδικητική εκστρατεία των Ελλήνων εναντίον της Τροίας. Ο χρησμός θέλει να θυσιαστεί η κόρη του Αγαμέμνονα για να σταματήσει η άπνοια. Ο αρχιστράτηγος των Ελλήνων με δόλο φέρνει το νεαρό κορίτσι στο στράτευμα και παρόλο που δείχνει να μετανιώνει για την απόφασή του, δεν μπορεί να αποτρέψει την άδικη σφαγή της κόρης του. Η Ιφιγένεια θα δείξει γενναιότητα και ήθος, συμπεριφορά που θα εκτιμηθεί από τη θεά και στη θέση της θα αφήσει ένα ελάφι.

Η σύγχρονη μετάφραση του Παντελή Μπουκάλα δίνει έμφαση στον λυρικό λόγο του τραγικού ποιητή, υπακούει στο ύφος του και «φωτίζει» την άποψή του περί πολέμου.

Ο Σάββας Στρούμπος εμβαθύνει στο έργο του Ευριπίδη, κατανοεί την οργή του για στην αδιάφορη στάση των συγχρόνων του απέναντι στα δεινά ενός πολέμου που καταλύει κάθε δημοκρατία και εκμηδενίζει την ίδια τη ζωή. Η διδασκαλία του σκηνοθέτη δείχνει την πτώση ενός κόσμου και τη γέννηση ενός νέου πιο μοχθηρού, πιο βίαιου, ενός κόσμου όπου η δημοκρατία και η ελευθερία δεν έχουν θέση.

Ο Νίκος Ντάσης θα μας χαρίσει έναν άβουλο και αρκετά αμήχανο Αγαμέμνονα, η Έλλη Ιγγλίζ μία προδομένη Κλυταιμνήστρα, μία γυναίκα που έχει βιώσει τον πόνο της γέννας, και τώρα αδυνατεί να συλλάβει την προδοσία και την απώλεια. Η Μυρτώ Ροζάκη ως Ιφιγένεια, συνταιριάζει μοναδικά παιδική αφέλεια, δυναμισμό και αποφασιστικότητα ενήλικα. Η Άννα Κόπακα, η γεμάτη σαρκασμό Κορυφαία του χορού, ισορροπεί ανάμεσα στη συνενοχή και την κριτική στάση απέναντι στα γεγονότα. Ο Γιάννης Σανιδάς ενσαρκώνει έναν Αχιλλέα νάρκισσο, προκλητικά μακριά από τη συνηθισμένη εικόνα του ομηρικού ήρωα και ο Μενέλαος του Νίκου Ψυλάκη έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός ιδιοτελούς μικρόψυχου ανθρώπου. Οι Άννα Κόπακα, Γιάννης Σανιδάς και Νίκος Ψυλάκης αναλαμβάνουν να υποδυθούν και τους ρόλους των αγγελιοφόρων και των πρεσβυτών δίνοντάς τους ξεχωριστή οντότητα μέσα από την κίνηση του σώματος και την εκφορά του λόγου.

Η σκηνογραφία της Κατερίνας Παπαγεωργίου απλή και λιτή, μεταλλικές βάσεις με λευκά και κόκκινα πανιά σηματοδοτούν την ακινησία των πλοίων και την αναπόφευκτη θυσία. Τα κοστούμια επίσης, απόλυτα ταιριαστά με τη βασιλική καταγωγή των προσώπων της τραγωδίας και τις συνθήκες της δράσης, στρατόπεδο και προσμονή τέλεσης ζηλευτού γάμου τονίζουν την άχρονη δύναμη της πολεμικής μηχανής. Η μουσική του Ζήση Σέγκλια δίνει έμφαση στην εξωτερίκευση των συναισθημάτων των χαρακτήρων και οι φωτισμοί του Κώστα Μπεθάνη υπογραμμίζουν το σκοτάδι του πολέμου, το σκοτάδι του σύγχρονου κόσμου, τη βία, την πτωτική πορεία της ανθρωπότητας.

Πέρα από τον θαυμασμό για την τόσο επίπονη, συγκλονιστική ερμηνεία, όπου το σώμα κυριαρχεί του λόγου, γεννιέται στον θεατή το εύλογο ερώτημα που πάμε; Που θα οδηγηθούμε, ως άνθρωποι, αν συνεχίσουμε να μένουμε αδιάφοροι θεατές και επαναστάτες των μέσων κοινωνικής δικτύωσης.

*Υπ. Διδάκτορας – Δραματουργία και Παράσταση
Τμήμα Θεατρικών Σπουδών ΕΚΠΑ